

ROZSUDEK SOUDU (prvního senátu)

12. září 2007*

Ve spojených věcech T-239/04 a T-323/04,

Italská republika, zastoupená D. Del Gaizem, jako zmocněncem,

žalobkyně ve věci T-239/04,

Brandt Italia SpA, se sídlem ve Verolanuova (Itálie), zastoupená M. van Empelem,
C. Viscem a S. Lamarcou, advokáty,

žalobkyně ve věci T-323/04,

proti

Komisi Evropských společenství, zastoupené V. Di Buccim, C. Giolitem a E. Righini,
jako zmocněnci,

žalované,

* Jednací jazyk: italština.

jejímž předmětem je návrh na zrušení rozhodnutí Komise 2004/800/ES ze dne 30. března 2004 o režimu státní podpory prováděném Itálií, který se týká naléhavých opatření na podporu zaměstnanosti (Úř. věst. L 352, s. 10),

SOD PRVNÍHO STUPNĚ
EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ (první senát),

ve složení R. García-Valdecasas, předseda, J. D. Cooke a I. Labucka, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: C. Kantza, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 19. září 2006,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

Italská právní úprava

- 1 Nařízení s mocí zákona č. 23 ze dne 14. dubna 2003, které stanoví naléhavá opatření na podporu zaměstnanosti (GURI č. 39, ze dne 17. února 2003), které bylo po změně změněno na zákon č. 81 ze dne 17. dubna 2003 (GURI č. 91, ze dne 18. dubna 2003) stanoví ve svém čl. 1 odst. 1:

„Za účelem řešení vážné krize zaměstnanosti, jež zasáhla podniky, které jsou předmětem řízení o mimořádné správě, v případech uvedených v čl. 63 odst. 4 nařízení s mocí zákona č. 270 ze dne 8. července 1999, pro podniky, které podléhají uvedenému řízení a mají více než 1 000 zaměstnanců, může ministr práce a sociálních věcí přiznat nabývajícím zaměstnavatelům, do maximálního počtu 550 zaměstnanců, výhody uvedené v čl. 8 odst. 4 a čl. 25 odst. 9 zákona č. 223 ze dne 23. července 1991, pokud jsou splněny následující podmínky:

a) nabyvatel nemá charakteristiky uvedené v čl. 8 odst. 4a zákona č. 223 ze dne 23. července 1991;

b) převedení zaměstnanců je stanoveno kolektivní smlouvou uzavřenou do 30. dubna 2003 s ministerstvem práce a sociálních věcí, která umožňuje opětovné začlenění zaměstnanců.“

2 Článek 63 odst. 4 nařízení s mocí zákona č. 270 ze dne 8. července 1999 o nové právní úpravě mimořádné správy velkých podniků v platební neschopnosti (GURI č. 185, ze dne 9. srpna 1999) stanoví v případě prodeje celého podniku nebo části podniku provozovaného velkými podniky a který je předmětem řízení o mimořádné správě:

„V rámci porad týkajících se převodu podniku podle článku 47 zákona č. 428 ze dne 29. prosince 1990 se mimořádný správce, nabyvatel a zástupci pracovníků mohou dohodnout, že nabyvatel najme pouze část pracovníků, a další změny pracovních podmínek podle platných použitelných ustanovení.“

3 Článek 8 zákona č. 223 ze dne 23. července 1991 o normách v oblasti technické nezaměstnanosti, mobility, příspěvků v nezaměstnanosti, provádění směrnic Společenství, zprostředkování zaměstnání a jiných ustanoveních týkajících se trhu práce (řádný doplněk ke GURI č. 175, ze dne 27. července 1991, dále jen „zákon č. 223/91“), upravující l'Intervento straordinario d'integrazione salariale (Zvláštní fond zaměstnanecké integrace, dále jen „ZFZI“), doplněný článkem 2 nařízení s mocí zákona č. 148 ze dne 20. května 1993 (GURI č. 116, ze dne 20. května 1993), obsahuje určitý počet ustanovení zvýhodňujících umisťování pracovníků ve zvláštním režimu mobility. Stanoví zejména:

„1. Za účelem umisťování pracovníků v režimu mobility se použije právo priority zaměstnání [...]

4. Zaměstnavateli, který, aniž by k tomu byl povinen podle odstavce 1, zaměstná na plný úvazek a dobu neurčitou pracovníky zapsané na seznamu režimu mobility, se přizná za každý měsíční plat vyplacený zaměstnancům měsíční příspěvek ve výši 50 % kompenzace režimu mobility, který by byl zaměstnanci zaplacen. Uvedený příspěvek může být přiznán pouze po dobu dvanácti měsíců a pro zaměstnance starší 50 let po dobu 24 měsíců [...]

4a. Právo na hospodářské výhody uvedené v předchozích odstavcích je vyloučeno v případě pracovníků zařazených během předchozích šesti měsíců do režimu mobility podnikem stejného odvětví činnosti nebo jiného odvětví, který má k datu propuštění vztahy příslušnosti, které v zásadě odpovídají vztahům podniku, který najímá nebo který je kontrolovaný posledně uvedeným nebo k němu vázaný. Podnik, který najímá, prohlásí při žádosti o najmutí na svou vlastní odpovědnost, že výše uvedené překážky neexistují.“

4 Podle čl. 25 odst. 9 zákona č. 223/91:

„Pro každého pracovníka zapsaného do seznamu režimu mobility zaměstnaného na dobu neurčitou odpovídá část příspěvků placená zaměstnavatelem během prvních 18 měsíců výši stanovené pro učně zákonem č. 25 ze dne 19. ledna 1955 a jeho pozdějšími změnami.“

5 Mimoto čl. 1 odst. 1 zákona č. 223/91 stanoví:

„Ustanovení týkající se [ZFZI] se použijí pouze na podniky, které zaměstnaly průměrně více než patnáct osob během půlroku předcházejícího datu předložení žádosti uvedené v odstavci 2. Co se týče žádostí předložených před tím, než uplynulo šest měsíců od převodu podniku, použije se tato podmínka na nového zaměstnavatele během období, které následuje po uvedeném převodu [...].“

6 Podle čl. 1 odst. 2 zákona č. 223/91 musí žádost o režim ZFZI obsahovat program sepsaný podle stanoveného vzoru, který hodlá podnik provést, a musí klást důraz na případná opatření předpokládaná k řešení jeho sociálních důsledků. Článek 2 zákona č. 223/91 mimoto upřesňuje, že prospěch z takového režimu je přiznán nařízením italského ministra práce a sociálních věcí po schválení programu Comitato interministeriale per il coordinamento della politica industriale [Meziministerský výbor pro koordinaci průmyslové politiky (MVKPP)] a že poskytnutí kompenzace závisí na řádném provádění tohoto programu.

7 Článek 4 zákona č. 223/91 mimoto zejména stanoví:

„1. Podnik využívající režimu [ZFZI], který se během provádění programu uvedeného v článku 1 domnívá, že není schopen zajistit všem odvolaným pracovníkům, že je znovu zaměstná, a že nemůže použít jiná opatření, může zahájit řízení mobility ve smyslu tohoto článku.

2. Podniky, které si přejí využít možnosti uvedené v odstavci 1, jsou povinny to předem a písemně oznámit zástupcům podnikových odborů.

3. Oznámení uvedené v odstavci 2 musí obsahovat údaje týkající se důvodů nadbytečné kapacity; technických, organizačních či výrobních důvodů, kvůli kterým se podnik domnívá, že nemůže přijmout opatření schopná zabránit výše uvedené situaci a úplně nebo částečně se vyhnout režimu mobility; počtu, umístění v podniku a profesních profilů nadpočetných pracovníků, jakož i obvykle zaměstnaného personálu; plánu programu mobility; případných opatření předvídaných k řešení sociálních důsledků provádění uvedeného programu; metody výpočtu všech jiných plateb než těch vyplývajících z platných právních předpisů nebo kolektivních vyjednávání. K oznámení se přiloží potvrzení o zaplacení [Istituto Nazionale della Previdenza Sociale (INPS)], z titulu zálohy na částku uvedenou v čl. 5 odst. 4, částky odpovídající maximální kompenzaci [ZFZI] vynásobené počtem pracovníků, kteří jsou považováni za nadpočetné [...].“

8 Článek 4 zákona č. 223/91 rovněž stanoví:

„5. Ve lhůtě sedmi dnů od data přijetí oznámení uvedeného v odstavci 2, na žádost podnikových odborových organizací a příslušných sdružení, se provede společný přezkum mezi stranami za účelem přezkumu důvodů, které přispěly k nadpočtu pracovníků, a možností jiného přidělení všech nebo části těchto pracovníků v témže podniku, včetně solidárních smluv a flexibilních forem pracovní doby [...].

[...]

7. V případě, že se strany nedohodnou, ředitel Ufficio provinciale del lavoro e della massima occupazione je svolá za účelem nového přezkumu otázek uvedených v odstavci 5 a předloží rovněž návrhy k nalezení shody. Uvedený přezkum musí být v každém případě ukončen ve lhůtě 30 dnů ode dne přijetí sdělení podniku stanoveného v odstavci 6 Ufficio provinciale del lavoro e della massima occupazione.

[...]

9. V důsledku dohody odborů nebo dokončení řízení uvedeného v odstavcích 6, 7 a 8 může podnik zařadit do režimu mobility nadpočetné zaměstnance, dělníky a řídicí pracovníky, přičemž každému z nich písemně oznámí rozvázání smlouvy při dodržení výpovědní doby. [...]

[...]

13. Pracovníci, kterým je povoleno využívat [ZFZI] se znovu začlení do podniku na konci období, během kterého požívají tohoto pokrytí.

[...]“

9 Článek 5 odst. 4 a 5 zákona č. 223/91 konečně stanoví:

„4. Za každého pracovníka zařazeného do režimu mobility je podnik povinen zaplatit pomocnému intervenčnímu fondu a fondu na podporu sociálního zabezpečení [...] ve 30 měsíčních splátkách částku rovnající se šestinásobku původního měsíčního platu zaplaceného pracovníkovi v rámci režimu mobility. Tato částka je snížena na polovinu, pokud odbory souhlasily s prohlášením o nadbytečnosti uvedeným v čl. 4 odst. 9.

5. Podnik, který podle řízení stanovených Commissione regionale per l'impiego [Regionální komise pro zaměstnanost] předloží nabídky zaměstnání na dobu neurčitou, které mají charakteristiky uvedené v čl. 9 odst. 1 písm. b), není povinen zaplatit zbývající splátky za pracovníky, kteří ztrácejí právo na režim mobility, protože tyto nabídky odmítli nebo pro celou dobu, během které byli zaměstnání, jelikož přijali nabídky podniků. Uvedená výhoda se netýká podniků, které se s ohledem na podnik ochotný najímat, nacházejí ve vztazích uvedených v čl. 8 odst. 4a.“

Dotčené opatření a správní řízení

- 10 Dopisem ze dne 12. února 2003 oznámily italské orgány Komisi režim podpor založený nařízením s mocí zákona č. 23/2003 (dále jen „dotčené opatření“).
- 11 Dotčené opatření vstoupilo v platnost dne 18. února 2003, aniž by se Komise předtím vyslovila o jeho slučitelnosti se společným trhem. Bylo tedy zapsáno do rejstříku neoznamovaných podpor pod číslem NN 7/2003.
- 12 Dopisem ze dne 12. března 2003 požádala Komise Italskou republiku o doplňující informace týkající se dotčeného opatření. Zejména ji požádala, aby jí označila velké podniky, jejichž převod se předpokládá na základě tohoto opatření, jakož i nové nabyvatele a kritéria, podle nichž byli posledně uvedení vybráni. Poté, co Italská republika požádala o prodloužení lhůty udělené k odpovědi a obdržela ho, sdělila Komisi požadované informace dopisem ze dne 20. května 2003.
- 13 Dopisem ze dne 15. října 2003 informovala Komise Italskou republiku o svém rozhodnutí zahájit formální vyšetřovací řízení uvedené v čl. 88 odst. 2 ES. Toto rozhodnutí bylo zveřejněno v *Úředním věstníku Evropské unie* dne 18. prosince 2003 (Úř. věst. C 308, s. 5). Italská republika zaslala své připomínky Komisi dopisem ze dne 22. prosince 2003. V zásadě tam na jedné straně uvedla, že za celou dobu používání dotčeného opatření byl podle jeho ustanovení převeden jediný podnik, a sice obor činnosti podniku Ocean SpA nacházející se ve Verolanuova (Brescia) převedený

na podnik Brandt Italia SpA (dále jen „Brandt“). Na straně druhé podle Italské republiky Brandt získal Ocean za tržní cenu, aniž by byl z důvodu použití dotčeného opatření přímo hospodářsky zvýhodněn.

- 14 Komise nicméně dopisem ze dne 19. ledna 2004 požádala Italskou republiku o doplňující informace, zejména o potvrzení, že jediným podnikem, který měl prospěch z dotčeného opatření byl Brandt, jakož i o další různé informace týkající se objemu podpor vyplacených v tomto rámci. Italská republika poskytla Komisi požadované informace dne 11. února 2004.
- 15 Dne 30. března 2004 přijala Komise rozhodnutí 2004/800/ES o režimu státní podpory prováděném Itálií, který se týká naléhavých opatření na podporu zaměstnanosti (Úř. věst. L 352, s. 10, dále jen „napadené rozhodnutí“), které oznámila Italské republice dne 1. dubna 2004.

Napadené rozhodnutí

- 16 Napadeným rozhodnutím Komise nejprve určuje, že dotčené opatření představuje státní podporu ve smyslu čl. 87 odst. 1 ES.
- 17 Zaprvé podle Komise dotčené opatření zvýhodňuje zvláštní kategorie podniků, totiž na jedné straně nabyvatele podniků v nesnázích, které jsou předmětem řízení o mimořádné správě a zaměstnávají alespoň 1 000 osob, které uzavřely kolektivní smlouvu s ministerstvem práce a sociálních věcí o schválení převedení pracovníků

nejpozději 30. dubna 2003, a na straně druhé podniky v nesnázích, které jsou předmětem řízení o mimořádné správě, které zaměstnávají alespoň 1 000 osob a jsou předmětem převodu. Toto opatření přináší uvedeným podnikům hospodářskou výhodu tím, že snižuje jejich obvyklé náklady a posiluje jejich finanční situaci ve srovnání s jejich konkurenty, kteří nevyužívají téhož režimu. Selektivní charakter dotčeného opatření je mimoto potvrzen skutečností, že bylo použito pouze v jednom případě.

- 18 Zadruhé, dotčené opatření je poskytováno ze státních prostředků na jedné straně, protože je financováno nevratnou půjčkou z veřejného fondu, a na straně druhé, protože stát promíjí část sociálního pojištění běžně dluženého.
- 19 Zatřetí, dotčené opatření hrozí, že ovlivní obchod mezi členskými státy a že naruší hospodářskou soutěž tím, že posiluje finanční postavení některých podniků ve srovnání s jejich konkurenty.
- 20 Podle Komise je tedy dotčené opatření v zásadě zakázáno čl. 87 odst. 1 ES a lze jej považovat za slučitelné se společným trhem pouze tehdy, pokud se na něj vztahuje některá z výjimek uvedených ve Smlouvě.
- 21 Komise dále s politováním konstatuje, že italské orgány nesplnily povinnost, která pro ně vyplývá z čl. 88 odst. 3 ES tím, že dotčené opatření provedly před tím, než je Komise schválila.

- 22 Mimoto co se týče slučitelnosti dotčeného opatření se společným trhem, Komise vylučuje, že by se na něj mohly vztahovat výjimky stanovené Smlouvou.
- 23 Nakonec Komise posuzuje slučitelnost dotčeného opatření ve světle pokynů Společenství o státní podpoře na záchranu a restrukturalizaci podniků v nesnázích (Úř. věst. C 288, s. 2), nařízení Komise (ES) č. 2204/2002 ze dne 12. prosince 2002 o použití článků 87 [ES] a 88 [ES] na státní podpory zaměstnanosti (Úř. věst. L 337, s. 3; Zvl. vyd. 05/04, s. 273) a pokynů k vnitrostátní regionální podpoře (Úř. věst. 1998, C 74, s. 9).
- 24 Zaprvé, co se týče posouzení slučitelnosti dotčeného opatření se společným trhem s ohledem na pokyny Společenství o státní podpoře na záchranu a restrukturalizaci podniků v nesnázích, Komise se domnívá, že je vyloučena, protože se dotčené opatření vztahuje na podniky zaměstnávající více než 1 000 osob, to znamená na velké podniky, zatímco pokyny připouští režimy podpor na záchranu a restrukturalizaci pouze pro malé a střední podniky.
- 25 Zadruhé, v souvislosti s nařízením č. 2204/2002, Komise odmítá argument Italské republiky, podle kterého přiznané výhody v rámci dotčeného opatření jsou tytéž jako výhody získané v rámci režimu technické nezaměstnanosti, který nebyl nikdy považován za státní podporu.
- 26 Zatřetí, zatímco Italská republika uplatňuje, že i za předpokladu, že by dotčené opatření představovalo státní podporu, by bylo slučitelné se společným trhem ve smyslu čl. 4 odst. 4 písm. c) nařízení č. 2204/2002, jakožto podpora na vytvoření pracovních

míst, Komise uvádí, že podpory na vytvoření pracovních míst v nepodporovaných regionech jsou povoleny pouze ve prospěch malých a středních podniků, zatímco dotčené opatření se týká velkých podniků.

27 Co se týče posouzení slučitelnosti dotčeného opatření se společným trhem s ohledem na pokyny k vnitrostátní regionální podpoře, Komise se domnívá, že dotčené opatření nespadá do působnosti pokynů k vnitrostátní regionální podpoře, jelikož se vztahuje na celé vnitrostátní území, a zejména jediný případ, na který se dotčené opatření použilo, se týkal podniku, který se nachází v regionu, na který se nevztahuje výjimka stanovená čl. 87 odst. 3 písm. a) a c) ES.

28 S ohledem na tato zjištění Komise soudí, že dotčené opatření představuje státní podporu ve smyslu čl. 87 odst. 1 ES, která byla protiprávně provedena v rozporu s čl. 88 odst. 3 ES. Vyvozuje z toho, že toto opatření je neslučitelné se společným trhem a nařizuje, aby její rozhodnutí bylo ihned provedeno, což předpokládá navrácení neslučitelných podpor. Komise nicméně upřesňuje, že napadeným rozhodnutím není dotčena možnost, aby jednotlivé podpory poskytnuté v rámci dotčeného opatření byly později považovány podle rozhodnutí Komise za úplně nebo částečně slučitelné se společným trhem s ohledem na jejich zvláštní charakteristiky.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

29 Návrhy došlými kanceláři Soudu dne 11. června a 4. srpna 2004, zapsanými do rejstříku pod čísly T-239/04 a T-323/04, podaly Italská republika a Brandt projednávané žaloby.

30 Po vyslechnutí účastníků řízení bylo usnesením předsedy prvního senátu Soudu ze dne 19. července 2006 podle článku 50 jednacího řádu Soudu nařízeno spojení věcí pro účely ústní části řízení a rozsudku.

31 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na otázky položené Soudem byly vyslechnuty na jednání dne 19. září 2006.

32 Ve věci T-239/04 Italská republika navrhuje, aby Soud:

— prohlásil napadené rozhodnutí za od počátku neplatné;

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

33 Ve věci T-323/04 Brandt navrhuje, aby Soud:

— zrušil napadené rozhodnutí;

— podpůrně, za předpokladu, že by Soud potvrdil neslučitelnost dotčeného opatření s články 87 ES a 88 ES, prohlásil s ohledem na Brandt napadené rozhodnutí za částečně neplatné, v jeho článku 3, totiž neplatnost části, ve které se Italské republiky nařizuje, aby zajistila navrácení protiprávně poskytnuté podpory;

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení tohoto stupně.

³⁴ Ve věci T-239/04 Komise navrhuje, aby Soud:

— žalobu zamítl;

— uložil Italské republice náhradu nákladů řízení.

³⁵ Ve věci T-323/04 Komise navrhuje, aby Soud:

— zamítl žalobu jako nepřijatelnou nebo podpůrně jako neopodstatněnou;

— uložil Brandt náhradu nákladů řízení.

K přípustnosti

Argumenty účastníků řízení

³⁶ Otázka přípustnosti žaloby podané Brandt proti napadenému rozhodnutí byla vznesena Komisí ve věci T-323/04. Jestliže, zejména s ohledem na skutečnost, že Italská

republika napadla totéž rozhodnutí u Soudu ve věci T-239/04, se Komise nakonec vzdala uplatňování nepřípustnosti této žaloby samostatným aktem, domnívá se nicméně dál, že Brandt nemůže uplatňovat žádný osobní zájem na zrušení napadeného rozhodnutí, a požaduje tedy, aby Soud žalobu Brandt zamítl jako nepřípustnou.

37 Odkazujíc zejména na stanovisko generálního advokáta F. G. Jacobse předcházející rozsudku Soudního dvora ze dne 13. prosince 2005, Komise v. Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum (C-78/03 P, Sb. rozh. s. I-10737, I-10741, body 138 až 142), Komise uplatňuje, že judikatura týkající se přípustnosti žaloby podané konkurenty proti rozhodnutím přijatým s ohledem na čl. 88 odst. 3 ES není zdaleka ustálená a že zcela obdobná hlediska se používají na žaloby podané příjemci podpor poskytnutých v rámci režimu podpor proti rozhodnutí, které prohlašuje dotčený režim za neslučitelný se společným trhem a nařizuje navrácení z tohoto titulu již vyplacených podpor. Komise dodává, že bez ohledu na toto kolísání judikatury není nicméně žádný důvod se domnívat, že všichni příjemci podpor poskytnutých v rámci režimu podpor jsou osobně dotčeni ve smyslu čl. 230 čtvrtého pododstavce ES rozhodnutím Komise, které prohlašuje uvedený režim za neslučitelný se společným trhem, jelikož toto rozhodnutí posuzuje při této příležitosti obecnou a abstraktní vnitrostátní právní úpravu, aniž by přezkoumávalo jednotlivé případy.

38 Mimoto se Komise domnívá, že jelikož Italská republika sestavila a jí oznámila obecný a abstraktní režim, mohla přezkoumávat dotčené opatření jako takové, a to i když bylo ve skutečnosti určeno k tomu, aby se použilo na jediný podnik, a sice Brandt. Komise dodává, že právě pro tento důvod se napadené rozhodnutí týká dotčeného opatření jako takového, aniž by zkoumalo zvláštní situaci Brandt, a že žaloba posledně uvedeného musí tedy být prohlášena za nepřípustnou.

39 Brandt se domnívá, že je oprávněn požadovat zrušení napadeného rozhodnutí. I když připouští, že napadené rozhodnutí bylo formálně adresováno Italské republice, Brandt se domnívá, že ve skutečnosti je jím bezprostředně a osobně dotčen. Na jedné straně má napadené rozhodnutí přímý dopad na situaci Brandt, jelikož v něm stanovená povinnost pro Italskou republiku, aby byla podpora navrácena, mu způsobuje jistou hospodářskou újmu (rozsudek Soudního dvora ze dne 5. května 1998, Dreyfus v. Komise, C-386/96 P, Recueil, s. I-2309, bod 43). Na straně druhé je Brandt osobně dotčen napadeným rozhodnutím, jelikož je podle mínění Komise příjemcem uváděné podpory a je povinen její výši podle článku 3 napadeného rozhodnutí navrátit.

Závěry Soudu

40 Soud zaprvé uvádí, že ve věci T-239/04, v jejímž rámci bylo napadené rozhodnutí napadeno Italskou republikou, Komise tvrdí, že dotčené opatření nemá obecný charakter, ale představuje omezený zásah ve zvláštním případě, který přináší výhody pouze jedinému podniku, totiž Brandt, přičemž se odchyluje se od podmínek stanovených obecnými právními předpisy.

41 Navíc v rámci věci T-323/04 má Brandt vlastní zájmy, které se odlišují od zájmů Italské republiky ve smyslu kritérií, které byly použity v rozsudku Soudního dvora ze dne 10. července 1986, DEFI v. Komise (282/85, Recueil, s. 2469, bod 16). Přijetím dotčeného opatření, v němž tkví původ napadeného rozhodnutí, a tudíž obou žalob přezkoumávaných v rámci projednávaných spojených věcí, se totiž Italská republika chtěla vyhnout sociální krizi, která by mohla být vyvolána propuštěním velkého počtu pracovníků podniků v nesnázích, tím, že usnadní jejich převedení z Ocean do Brandt. Z pohledu Brandt byla tato transakce podnikatelským rozhodnutím usnadněným dotčeným opatřením.

- 42 Mimoto, i když dotčené opatření neurčuje podniky, v jejichž prospěch bude podpora poskytnuta, byl Brandt zmíněn během parlamentních rozprav, které předcházely přijetí dotčeného opatření a které jsou uvedeny Komisí. Nakonec Komise v napadeném rozhodnutí vícekrát uznává, že za celou dobu používání dotčeného opatření byl podle jeho ustanovení převeden jediný podnik, a sice Ocean převedený na Brandt.
- 43 Zadruhé Soud připomíná, že podle ustálené judikatury je přípustnost žaloby na neplatnost podané fyzickou nebo právnickou osobou vázána na podmínku prokázání právního zájmu na podání žaloby (viz rozsudek Soudu ze dne 22. listopadu 2001, *Mitteldeutsche Erdöl-Raffinerie v. Komise*, T-9/98, Recueil, s. II-3367, bod 32 a citovaná judikatura). Pokud by v projednávaném případě bylo napadené rozhodnutí zrušeno, právní situace Brandt by se nepopíratelně změnila v rozsahu, v němž by navrácení podpory nařízené v jeho článku 3 již nemělo právní základ. Z toho vyplývá, že Brandt má právní zájem na podání žaloby na zrušení napadeného rozhodnutí (viz v tomto smyslu usnesení předsedy Soudu ze dne 2. srpna 2001, *Saxonia Edelmetalle v. Komise*, T-111/01 R, Recueil, s. II-2335, bod 17).
- 44 Zatřetí, co se týče bezprostředního a osobního dotčení Brandt napadeným rozhodnutím, Soud uvádí, že v rozsahu, v němž jeho článek 3 ukládá Italské republice povinnost, aby příjemci navrátili podporu poskytnutou na základě dotčeného opatření, musí být Brandt považován za bezprostředně a osobně dotčeného tímto rozhodnutím (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 19. října 2000, *Itálie a Sardegna Lines v. Komise*, C-15/98 a C 105/99, Recueil, s. I-8855, body 35 a 36). Soud navíc poznamenává, že orgány italského sociálního zabezpečení přikázaly pozastavit vyplácení podpory ve výši přibližně 500 000 eur.
- 45 S ohledem na předcházející je žaloba podaná Brandt přípustná.

K věci samé

⁴⁶ V rámci tří žalobních důvodů uplatněných ve věci T-239/04 Italská republika uvádí následující vytýkané skutečnosti:

- porušení čl. 87 odst. 1 ES a porušení podstatných formálních náležitostí;

- podpůrně, nedostatek odůvodnění napadeného rozhodnutí týkající se porušení čl. 87 odst. 1 ES a podstatných formálních náležitostí;

- podpůrněji, porušení čl. 88 odst. 3 ES, pokynů Společenství o státní podpoře na záchranu a restrukturalizaci podniků v nesnázích a nařízení č. 2204/2002, jakož i porušení podstatných formálních náležitostí vycházející z různých vad řízení a nedostatků odůvodnění.

⁴⁷ Ve věci T-323/04 Brandt uplatňuje pět žalobních důvodů:

- porušení Smlouvy, zvláště článku 87 ES, a porušení podstatné formální náležitosti, zvláště porušení článku 253 ES;

- zneužití pravomoci Komise;

- porušení článku 88 ES a porušení podstatné formální náležitosti;

- porušení Smlouvy, zvláště článků 88 ES a 89 ES, porušení nařízení Rady (ES) č. 994/98 ze dne 7. května 1998 o použití článků [87 ES] a [88 ES] na určité kategorie horizontální státní podpory (Úř. věst. L 142, s. 1; Zvl. vyd. 08/01, s. 312) a nařízení č. 2204/2002, jakož i porušení podstatných formálních náležitostí, zvláště porušení článku 253 ES;

- neplatnost článku 3 napadeného rozhodnutí z důvodu porušení článku 88 ES a obecných právních zásad, zvláště zásady ochrany legitimního očekávání, jakož i porušení kogentních ustanovení procesního charakteru, zvláště článku 253 ES.

⁴⁸ Jelikož se tak několik žalobních důvodů a argumentů uplatněných žalobci ve věci T-239/04 a ve věci T-323/04 široce překrývá, považuje Soud za účelné je přezkoumat společně, v následujícím pořadí:

- kvalifikace dotčeného opatření jako státní podpory;

- kvalifikace dotčeného opatření jako existující podpory;

- slučitelnost napadeného rozhodnutí s čl. 88 odst. 3 ES, s nařízením č. 2204/2002 a s pokyny Společenství o státní podpoře na záchranu a restrukturalizaci podniků v nesnázích;

- porušení podstatných formálních náležitostí, zvláště článku 253 ES;

- nedostatek odůvodnění napadeného rozhodnutí týkající se použití podmínky selektivity;

- nedostatek odůvodnění napadeného rozhodnutí týkající se identifikace příjemce podpory poskytnuté na základě dotčeného opatření;

- nedostatek odůvodnění napadeného rozhodnutí týkající se negativních účinků dotčeného opatření na obchod Společenství a na hospodářskou soutěž;

- nevhodné odůvodnění napadeného rozhodnutí týkající se posouzení slučitelnosti dotčeného opatření se společným trhem s ohledem na nařízení č. 2204/2002 a pokyny Společenství o státní podpoře na záchranu a restrukturalizaci podniků v nesázích;

- nedostatek odůvodnění napadeného rozhodnutí týkající se navrácení podpory.

- navrácení podpory:
  - porušení nařízení Rady (ES) č. 659/1999 ze dne 22. března 1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku [88 ES] (Úř. věst. L 83, s. 1; Zvl. vyd. 08/01, s. 339);

— porušení zásady ochrany legitimního očekávání.

⁴⁹ S ohledem na povahu argumentů uplatněných Brandt na podporu údajného zneužití pravomoci Komise se Soud domnívá, že tento žalobní důvod musí být překvalifikován na žalobní důvod týkající se nedostatečného a rozporného odůvodnění napadeného rozhodnutí v některých bodech. Musí být tedy projednáván v rámci posouzení odůvodnění tohoto rozhodnutí.

Ke kvalifikaci dotčeného opatření jako státní podpory

Argumenty účastníků řízení

⁵⁰ Italská republika uplatňuje, že dotčené opatření představuje opatření obecného charakteru směřující k podpoře zaměstnanosti. Jako takové nenarušuje ani nemůže narušit hospodářskou soutěž zvýhodněním určitých podniků nebo určitého odvětví výroby, a nepředstavuje tedy státní podporu. Toto opatření rozšiřuje působnost režimu ZFZI a režimu mobility, které existovaly již předtím, na určité zvláštní situace, přičemž přiznává za určitých podmínek stejné výhody zaměstnavatelům nabývajícím podniky, které jsou předmětem řízení o mimořádné správě. Skutečnými beneficienty režimu zavedeného dotčeným opatřením jsou zaměstnanci a sama Komise uznala, že oba výše uvedené režimy nepředstavují samy o sobě státní podpory.

51 Italská republika tvrdí, že Komise tuto otázku neposoudila v rámci předběžného posouzení existence státní podpory, ale že se jí zabývala pouze v rámci svého posouzení dotčeného opatření na základě nařízení č. 2204/2002.

52 Brandt tvrdí, že hospodářské účinky dotčeného opatření jsou pro něj naprosto neutrální. Tento závěr by vyplynul ze srovnávacího přezkumu mezi dotčeným opatřením a zákonem č. 223/91, který Komise měla provést. V případě neexistence dotčeného opatření by Brandt obdržel stejný hospodářský výsledek, kdyby si dohodl s Ocean částečné převedení zaměstnanců ze závodu Verolanuova podle stávajících obecných právních předpisů. V důsledku toho se Brandt domnívá, že dotčené opatření podporuje zaměstnance podniku, který je předmětem řízení o mimořádné správě (totiž v projednávaném případě zaměstnance Ocean), tím, že podporuje jejich převedení na nabyvatele, aniž by byli zahrnuti do režimu ZFZI nebo zapsáni na seznamy mobility. Brandt z toho vyvozuje, že pokud by Soud potvrdil napadené rozhodnutí, a zvláště povinnost uloženou Italské republice, aby již poskytnutá podpora byla navrácena, nacházel by se v jednoznačně méně příznivé situaci, než by byla ta, ve které by se byl nacházel, kdyby dotčené opatření nebylo bývalo nikdy přijato.

53 Brandt mimoto připomíná, že k tomu, aby se použil článek 87 ES, musí beneficiant opatření získat z tohoto opatření výhodu hospodářské nebo finanční povahy. V tomto ohledu poznamenává, že získal Ocean v důsledku hospodářské soutěže s dalšími případnými nabyvateli, a že tudíž cena, kterou tedy zaplatil, byla cena tržní. Navíc se toto nabytí týkalo nejenom průmyslových aktivit pobočky, ale zahrnovalo rovněž všechny dluhy posledně uvedené. Brandt trvá na skutečnosti, že z dotčeného opatření neměl žádnou výhodu zejména proto, že žádná výhoda, byť nepřímá a částečná, a vyplývající již z použití stávajících obecných právních předpisů, nemohla vynahradit dodatečné náklady, které Brandt musel nést v důsledku uvedeného opatření.

54 Navíc opíraje se o bod 31 odůvodnění napadeného rozhodnutí Brandt uvádí, že existuje zjevný rozpor mezi tvrzením Komise, podle kterého výhody poskytnuté dotčeným opatřením jsou stejné jako ty, které již byly stanoveny v rámci režimu ZFZI a režimu mobility na straně jedné a odmítnutím Komise chápat dotčené opatření jako tvořící nedílnou součást těchto režimů. Brandt trvá na skutečnosti, že dotčené opatření nezavedlo žádnou novou výhodu a že dotčené opatření s sebou nese stejné účinky, jako jsou ty, které již byly stanoveny ustanoveními stávajících obecných právních předpisů, totiž ustanoveními zákona č. 223/91. Dotčené opatření je v tomto smyslu plně slučitelné s duchem a celkovou architekturou italského systému sociálního zabezpečení. Brandt v tomto ohledu připomíná, že podle judikatury Soudního dvora částečné snížení nákladů na sociální zabezpečení připadajících na podniky určitého průmyslového odvětví představuje podporu ve smyslu čl. 87 odst. 1 ES, pokud je toto opatření určeno k částečnému osvobození podniků od peněžitých nákladů vyplývajících z běžného použití obecného systému sociálního zabezpečení, aniž by se toto osvobození odůvodňovalo povahou nebo uspořádáním tohoto systému (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 5. října 1999, Francie v. Komise, C-251/97, Recueil, s. I-6639, bod 36 a citovaná judikatura).

55 Z obecného pohledu Komise uvádí, že dotčené opatření přezkoumala v rámci svého posouzení existence státní podpory v bodech 30 a 31 odůvodnění napadeného rozhodnutí.

56 Rozvíjejíc celkově stejné argumenty v obou věcech Komise uplatňuje, že dotčené opatření nemá obecný charakter, přičemž je toto zjištění potvrzeno nejenom výňatky přípravných prací a parlamentních rozprav, které předcházely přijetí dotčeného opatření, ale rovněž skutečností, že opatření bylo použito v jednom případě. Navíc Komise zdůrazňuje, že jak vyplývá z dopisu ministra práce a sociálních věcí ze dne 7. února 2003, oznámeného Komisi dopisem ze dne 12. února 2003, italské orgány nejprve oznámily dotčené opatření jako státní podporu, i když v dalším dopise uplatňovaly nakonec opak.

- 57 Komise připomíná, že skutečnost, že dotčené opatření má za cíl podporu zaměstnanosti, nemá žádný dopad na jeho kvalifikaci jako státní podpory, jelikož podle velmi hojné judikatury čl. 87 odst. 1 ES definuje vnitrostátní opatření podle jejich účinků, a nikoli podle jejich důvodů nebo cílů.
- 58 Mimoto je podružné, že v rámci jiných řízení a k pozdějšímu datu mohly být Brandt přiznány odlišné výhody stanovené jinými italskými předpisy, ať již představují, nebo nepředstavují státní podpory. Jediná věc, na které podle Komise záleží, je, že dotčené opatření mu přiznalo zvláštní výhody.
- 59 Skutečnost, že Brandt poskytl protiplnění za přijaté podpory na jejich kvalifikaci mimoto nic nemění (výše uvedený rozsudek Francie v. Komise). Podle Komise je totiž podnikem Brandt rozvinutá teze o čisté podpoře, podle které existence protiplnění ruší výhodu, a tedy podporu, neslučitelná s logikou kontroly státních podpor. Výpočty předložené Brandt ve stadiu písemné části řízení nebyly každopádně uplatněny během správního řízení, a podle ustálené judikatury tedy nemohou být zohledněny za účelem posouzení legality napadeného rozhodnutí.
- 60 To, že Brandt připomíná judikaturu, která vylučuje existenci zvláštní výhody, a tedy podpory, pokud je osvobození od povinných příspěvků odůvodněno povahou a uspořádáním daňové a příspěvkové soustavy, postrádá rovněž v projednávané věci opodstatnění. Komise v tomto ohledu uvádí, že přísluší členskému státu, aby provedl takový důkaz (rozsudek Soudního dvora ze dne 29. dubna 2004, Nizozemsko v. Komise, C-159/01, Recueil, s. I-4461, bod 43), a poznamenává, že Italská republika takový argument nikdy neuplatnila. Po meritorní stránce by takto odůvodněné opatření muselo odpovídat vnitřní logice celé daňové soustavy (viz rozsudky

Soudu ze dne 6. března 2002, Diputación Foral de Álava a další v. Komise, T-127/99, T-129/99 a T-148/99, Recueil, s. II-1275, bod 164, a Diputación Foral de Álava a další v. Komise, T-92/00 a T-103/00, Recueil, s. II-1385, bod 60 a citovaná judikatura), což je v případě dočasného osvobození málo pravděpodobné.

- 61 Podle Komise spočívá výhoda, kterou přináší dotčené opatření ve skutečnosti, že místo aby výhody sociálního zabezpečení byly přiznány po komplexních řízeních, jako jsou řízení upravená pro poskytnutí režimu ZFZI nebo pro použití režimu mobility, jsou přiznány ihned zaměstnavateli, který podnik nabyl. Mimoto systém zavedený dotčeným opatřením zajistil funkční kontinuitu mezi Ocean a Brandt tím, že dal posledně uvedenému možnost najmout pracovníky Ocean ještě před tím, než byli propuštěni. Jelikož pouze podniky odpovídající kritériím stanoveným dotčeným opatřením mohou těžit z tohoto dřívějšího nároku na výhody sociálního zabezpečení, s vyloučením všech ostatních podniků, stačí to samo o sobě k závěru, že se jedná o selektivní opatření.
- 62 Nakonec na rozdíl od toho, co tvrdí žalobci, Komise uvádí, že režim technické nezaměstnanosti a zvláštní režim propouštění nebyly nikdy posuzovány Komisí s ohledem na pravidla týkající se státních podpor. Není tedy možné vyloučit, že samy o sobě představují státní podpory, a toto posouzení platí *a fortiori* s ohledem na jejich selektivní působnost.

Závěry Soudu

- 63 Soud nejprve uvádí, že na rozdíl od toho, co uvádí Italská republika, byla otázka týkající se existence státní podpory v projednávaném případě Komisí analyzována v bodě 5 napadeného rozhodnutí, jakož i, co se týče nařízení č. 2204/2002, v bodech 30 a 31 odůvodnění tohoto rozhodnutí.

64 Soud se poté domnívá, že je třeba přijmout argumentaci Komise, podle které spočívá výhoda, kterou přináší dotčené opatření, ve skutečnosti, že místo aby výhody sociálního zabezpečení byly přiznány po komplexních řízeních, jako jsou řízení upravená pro poskytnutí režimu ZFZI nebo pro použití režimu mobility, jsou přiznány ihned zaměstnavateli, který nabývá podnik, který je předmětem řízení o mimořádné správě. Argument uplatněný Brandt spočívající v tvrzení, že to není nabyvatel, komu přísluší, aby postupoval podle některého z řízení týkajících se umístování pracovníků v režimu mobility, nemůže být přijat. I za předpokladu, že tato řízení budou zahájena převodcem, jsou určena k uzavření smlouvy občanského práva, v zásadě přínosné pro obě strany. Podle zavedeného systému je to totiž nabyvatel, kdo těží z dávek a práva platit snížené příspěvky na sociální zabezpečení. Má tedy nepopíratelně zájem na rychlém a snadném obdržení stanovených výhod.

65 Mimoto dotčené opatření umožnilo zajistit funkční kontinuitu mezi Ocean a Brandt tím, že dalo Brandt možnost najmout pracovníky Ocean ještě před tím, než byli propuštěni, což samo o sobě nabízí konkurenční výhodu.

66 Co se týče selektivního charakteru dotčeného opatření, Soud připomíná, že dotčené opatření bylo přijato dne 14. února 2003, v rámci postupu pro naléhavé situace. Výhody stanovené dotčeným opatřením byly podmíněny existencí kolektivní smlouvy, která musela být uzavřena do 30. dubna 2003. Byly tedy dostupné během období 2 měsíců a 17 dnů. Výhody stanovené dotčeným opatřením jsou ty, co jsou stanovené stávajícími obecnými právními předpisy. Nicméně v rámci dotčeného opatření již není třeba sledovat komplexní postupy, které podmiňují získání uvedených výhod v rámci stávajících obecných právních předpisů a dosah tohoto obecného režimu je významně omezen, zejména omezením nároku na dotčené opatření na podniky zaměstnávající více než 1 000 osob, na rozdíl od minima pouze patnácti zaměstnanců, které je požadováno v rámci obecného režimu. Z toho vyplynulo, že

dotčené opatření bylo použito pouze v jednom případě. Navíc stenoáznamy parlamentních rozprav, které předcházely přijetí dotčeného opatření, předložené Komisí během písemné části řízení, výslovně ukazují, že původ přijetí dotčeného opatření tkví v převodu Ocean. V důsledku toho se Soud domnívá, že selektivní charakter dotčeného opatření je prokázán.

⁶⁷ Soud mimoto konstatuje, že účastníci řízení se shodují na skutečnosti, že výhoda, kterou dotčené opatření obsahuje, je poskytována ze státních prostředků.

⁶⁸ Co se týče dopadu dotčeného opatření na obchodní výměnu ve Společenství a hospodářskou soutěž, Soud se domnívá, že Komise správně konstatovala v bodě 20 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že dotčené opatření hrozí narušením hospodářské soutěže, neboť posiluje finanční postavení některých podniků na úkor jejich konkurence a zejména hrozí narušením hospodářské soutěže a ovlivněním obchodu v případech, kdy příjemci podpory konkurují výrobkům z jiných členských států, a to i když sami své výrobky nevyvážejí (rozsudky Soudního dvora ze dne 17. září 1980, Philip Morris, 730/79, Recueil, s. 2671, body 11 a 12, a ze dne 17. června 1999, Belgie v. Komise, C-75/97, Recueil, s. I-3671, body 47 a 48). Soud mimoto uvádí, že Brandt, beneficiant dotčeného opatření, patří do skupiny ElcoBrandt, páté skupiny v odvětví elektrospotřebičů v Evropě, které se vyznačuje svým zvláštním stupněm vystavení hospodářské soutěži, což posiluje závěr, podle kterého může dotčené opatření ovlivnit obchod mezi členskými státy a narušit nebo hrozit narušením hospodářské soutěže v tomto odvětví (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 15. června 2005, Regione autonoma della Sardegna v. Komise, T-171/02, Sb. rozh. s. II-2123, bod 87).

⁶⁹ Soud se mimoto domnívá, že skutečnost, že dotčené opatření má za cíl podporu zaměstnanosti, nemá žádný dopad na jeho kvalifikaci jako státní podpory, jelikož čl. 87 odst. 1 ES nerozlišuje státní opatření podle důvodů a cílů, nýbrž je definuje

podle jejich účinků [viz rozsudek Soudu ze dne 5. srpna 2003, P & O European Ferries (Vizcaya) a Diputación Foral de Vizcaya v. Komise, T-116/01 a T-118/01, Recueil, s. II-2957, bod 112 a citovaná judikatura]. Mimoto argument, podle kterého mohly být Brandt přiznány v rámci jiných postupů a k pozdějšímu datu stejné výhody podle jiných italských předpisů, není také relevantní, jelikož rozhodující kritérium v projednávané věci spočívá ve skutečnosti, že dotčené opatření představuje selektivní rozšíření těchto obecných režimů tím, že určitým podnikům přiznává zvláštní výhody a posiluje jejich finanční situaci ve srovnání s jejich konkurenty.

- 70 S ohledem na předcházející se Soud domnívá, že dotčené opatření představuje státní podporu ve smyslu čl. 87 odst. 1 ES.

Ke kvalifikaci dotčeného opatření jako existující podpory

Argumenty účastníků řízení

- 71 Brandt tvrdí, že Komise nesprávně nezohlednila dotčené opatření jako existující podporu, jelikož podle něj dotčené opatření spadá do působnosti nařízení č. 2204/2002. V tomto ohledu Brandt tvrdí, že Komise se omezila na tvrzení, že dotčené opatření nespadá do působnosti nařízení č. 2204/2002. Tím, že tak učinila a přestože jí nařízení č. 2204/2002 v této oblasti nesvěřuje žádnou zvláštní pravomoc, si Komise osvojila možnost odebrat výhodu režimu existujících podpor stanovenou tímto nařízením. Postupujíc tímto způsobem Komise mimoto neodůvodnila, odkud měla pravomoc odebrat individuálním rozhodnutím takovou výhodu, a tak přinejmenším nesplnila povinnost přiměřeného odůvodnění.

72 Komise tvrdí, že Brandt vyslovuje určitý počet předpokladů, aniž by ověřil jejich základy a prokázal, že podmínky použití nařízení č. 2204/2002 jsou splněny, a vyvrátil úvahy Komise uvedené v bodech 29 až 33 napadeného rozhodnutí, které prokazují právě opak.

73 Co se týče napadení pravomocí Komise v této oblasti, Komise má za to, že pokud, jak se zdá vyplývat z bodů 99 a následujících jeho žaloby, se Brandt domnívá, že není oprávněna použít nařízení č. 2204/2002 a obecněji nařízení o výjimce na individuální rozhodnutí, která přijímá, je jeho teze zjevně chybná. Na straně jedné bod 4 odůvodnění nařízení č. 2204/2002 ponechává členským státům možnost oznámit podpory zaměstnanosti a ukládá Komisi přezkoumat tato oznámení, zejména ve světle kritérií definovaných nařízením č. 2204/2002 a nařízením Komise (ES) č. 70/2001 ze dne 12. ledna 2001 o použití článků 87 [ES] a 88 [ES] na státní podpory malým a středním podnikům (Úř. věst. L 10, s. 33; Zvl. vyd. 08/02, s. 141), nebo podle použitelných pokynů nebo rámců Společenství. Na druhé straně je více než zřejmé, že za účelem přezkumu slučitelnosti podpory je Komise povinna použít všechny případně relevantní texty, ať již se jedná o pokyny, rámce, nebo nařízení. Podle Komise, pokud by tomu tak nebylo, nemohla by nikdy přijmout negativní rozhodnutí, jelikož by nebyla oprávněná vyloučit případ, že by podpora mohla být slučitelná se společným trhem s ohledem na nařízení o výjimce.

74 Komise dodává, že pokud naopak Brandt tvrdí, že Komise chybně usoudila, že dotčené opatření nespadá do působnosti nařízení č. 2204/2002, ukládá mu článek 21 statutu Soudního dvora a čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu tento žalobní důvod rozvinout.

Závěry Soudu

- 75 Soud nejprve připomíná, že nařízení č. 994/98 v čl. 1 odst. 1 písm. a) bodu iv) a písm. b) stanoví, že Komise může prostřednictvím nařízení přijatých podle jeho článku 8 a podle článku 87 ES vyhlásit, že podpory ve prospěch zaměstnanosti a vzdělávání, jakož i podpory, jež odpovídají mapě poskytování regionální podpory schválené Komisí pro každý členský stát, jsou slučitelné se společným trhem a nejsou předmětem oznamovací povinnosti podle čl. 88 odst. 3 ES.
- 76 Komise tuto pravomoc vykonala přijetím nařízení č. 2204/2002. Pro využití výjimky stanovené tímto nařízením musí podpora splnit podmínky jeho použití, což, jak je uvedeno v dále v bodech 93 až 96, se v projednávaném případě nestalo.
- 77 Dále, co se týče argumentu uvedeného Brandt spočívajícího v tvrzení, že dotčené opatření je pouze nevýznamnou variantou režimu ZFZI a režimu mobility, které jsou podle něj samy režimy existujících státních podpor, Soud se domnívá, že ani ten nemůže být přijat. Podle článku 1 nařízení č. 659/1999 se existující podpora vztahuje na několik situací. Podle tohoto ustanovení existující podpora totiž představuje:
- zaprvé, podpora existující v příslušných členských státech před vstupem Smlouvy v dotčeném členském státě v platnost;
  - zadruhé, schválená podpora, což znamená režimy podpory a jednotlivé podpory schválené Komisí nebo Radou;

- zatřetí, podpora, která se považuje za schválenou, pokud Komise nepřijala rozhodnutí ve lhůtě dvou měsíců počítané v zásadě ode dne následujícího po dni obdržení jejího úplného oznámení a již disponuje pro provedení předběžného posouzení;

- začtvrté, podpora, jejíž desetiletá promlčecí lhůta pro navrácení uplynula;

- zapáté, podpora, která se považuje za existující podporu, protože v době, kdy začala být uskutečňována, nevytvářela podporu a poté se stala podporou následkem vývoje společného trhu, aniž by byla členským státem pozměněna.

⁷⁸ V projednávaném případě Soud poukazuje na to, že nejstarší z italských zákonů zavádějících režimy podpor, na které je odkazováno, pochází z roku 1991. V důsledku toho první situace umožňující posoudit podporu jako existující podporu je v projednávaném případě vyloučena.

⁷⁹ Mimoto, jak bylo zdůrazněno výše v bodě 62, Komise uvedla, že režim ZFZI a režim mobility jí nebyly nikdy oznámeny a nebyly jí nikdy přezkoumávány s ohledem na pravidla týkající se státních podpor. Druhá a třetí situace umožňující posoudit opatření podpory jako existující podporu tedy také není v projednávaném případě potvrzena.

- 80 Mimoto v napadeném rozhodnutí se Komise omezuje na příkázání Italské republiky, aby přijala všechna potřebná opatření k navrácení podpory poskytnuté na základě dotčeného opatření. Čtvrtá situace umožňující posoudit opatření podpory jako existující podporu tedy také není v projednávaném případě příznačná.
- 81 Nakonec Soud uvádí, že účastníci řízení nevznesli argumenty uplatňující, že dotčené opatření nepředstavovalo podporu v okamžiku svého vstupu v platnost a že nabylo její charakteristiky až následkem vývoje společného trhu. Pátá a poslední situace umožňující posoudit opatření podpory jako existující podporu tedy také není v projednávaném případě naplněna.
- 82 S ohledem na předcházející je na místě usoudit, že dotčené opatření nepředstavuje existující podporu.
- 83 Tento žalobní důvod tedy musí být zamítnut.

K souladu napadeného rozhodnutí s čl. 88 odst. 3 ES, s nařízením č. 2204/2002 a s pokyny Společenství o státní podpoře na záchranu a restrukturalizaci podniků v nesnázích

K porušení čl. 88 odst. 3 ES

— Argumenty účastníků řízení

- 84 Italská republika uplatňuje, že na rozdíl od toho, co je uvedeno v bodě 22 odůvodnění napadeného rozhodnutí, údajná protiprávnost dotčeného opatření z důvodu, že

bylo provedeno před tím, než Komise rozhodla, vzhledem k naléhavosti neexistuje. Podle ní neprovedení tohoto opatření během správního řízení by ho totiž zbavilo užitečného účinku.

⁸⁵ Komise připomíná, že čl. 88 odst. 3 ES ukládá předběžné oznámení všech projektů podpory a zakazuje provedení zamýšleného opatření, dokud Komise ve vyšetřovacím řízení nepřijme konečné rozhodnutí. Členský stát není oprávněn zprostit se jednostranně těchto povinností uplatněním naléhavosti, jelikož stanovení lhůty dvou měsíců pro řádné provedení předběžného posouzení již tomuto požadavku odpovídá (rozsudek Soudního dvora ze dne 15. února 2001, *Rakousko v. Komise*, C-99/98, Recueil, s. I-1101, bod 73).

— Závěry Soudu

⁸⁶ Soud připomíná, že čl. 88 odst. 3 ES stanoví jasným a jednoznačným způsobem, že dotýčný členský stát neprovede zamýšlená opatření, dokud Komise v předběžném vyšetřovacím řízení nepřijme konečné rozhodnutí.

⁸⁷ Mimoto je toto ustanovení doplněno čl. 4 odst. 5 nařízení č. 659/1999, které stanoví lhůtu v zásadě dvou měsíců počítanou ode dne následujícího po dni obdržení oznámení k přijetí rozhodnutí na základě předběžného posouzení oznámeného opatření.

⁸⁸ Co se týče této dvouměsíční lhůty, která byla původně stanovena judikaturou, Soudní dvůr rozhodl ve věci, v níž byl vydán výše uvedený rozsudek *Rakousko v. Komise*

(bod 73), že vycházejí z článků 230 ES a 232 ES, a hodnotě tak maximální lhůtu na dva měsíce zamýšlel se Soudní dvůr vyhnout veškeré právní nejistotě, která by byla zjevně v rozporu s účelem fáze předběžného posouzení státních podpor zavedené čl. 88 odst. 3 ES. Jak totiž upřesňuje Soudní dvůr, takový účel spočívající v umožnění členskému státu, aby měl nezbytnou právní jistotu tím, že se rychle určí slučitelnost podpory, která by mohla vykazovat naléhavý charakter, se Smlouvou, by byl ohrožen, pokud by lhůta byla považována za orientační. Mimoto právní nejistota, která by z toho vyplývala, by mohla být zvýšena v případě umělého prodlužování fáze předběžného posouzení.

⁸⁹ V důsledku toho je třeba připustit, že lhůta nyní stanovená v čl. 4 odst. 5 nařízení č. 659/1999 je lhůtou závaznou, zavazující všechny účastníky předběžného vyšetřovacího řízení. Dotčený členský stát tedy není oprávněn se jí zprostit uplatněním naléhavosti. Navíc, jak správně uvádí Komise, stanovení lhůty dvou měsíců pro uzavření předběžného posouzení již tomuto požadavku odpovídá.

⁹⁰ S ohledem na předcházející musí být první část tohoto žalobního důvodu zamítnuta.

K porušení nařízení č. 2204/2002

— Argumenty účastníků řízení

⁹¹ Italská republika popírá napadené rozhodnutí v rozsahu, v němž se v bodech 32 a 33 odůvodnění uvádí, že oznámené opatření nelze považovat za slučitelné se společným trhem s ohledem na nařízení č. 2204/2002, protože se zejména použije pro celý stát

a vztahuje se na převod podniků zaměstnávajících více než 1 000 osob, to znamená zejména převod velkých podniků. I když podpory na vytvoření pracovních míst v nepodporovaných regionech jsou povoleny pouze ve prospěch malých a středních podniků, nemůže to v každém případě umožnit Komisi, aby vyvodila úplnou neslučitelnost opatření na základě nařízení, protože nemůže být vyloučeno, že nabytí podniků tohoto typu se může rovněž dotýkat malých a středních podniků.

- 92 Komise uplatňuje, že Italská republika ukazuje nedokonalé pochopení kontroly státních podpor a zejména režimů podpor. Aby byl režim hodnocen jako slučitelný, nestačí, aby kritéria slučitelnosti byla splněna v některých možných případech použitelnosti. Je naopak nutné, aby podpory poskytnuté na základě režimu podpor splňovaly tato kritéria ve všech případech. Tato zásada je výslovně převzata v čl. 3 odst. 1 písm. a) nařízení č. 2204/2002. V projednávaném případě podle Komise dotčené opatření nevylučuje, aby byly podpory poskytnuty velkému podniku v nepodporovaném regionu, a v důsledku toho Komise správně vyvodila, že neodpovídají podmínkám stanoveným nařízením č. 2204/2002.

— Závěry Soudu

- 93 Soud zdůrazňuje, že ze samotného znění článku 4 nařízení č. 2204/2002 vyplývá, že pouze malé a střední podniky mohou využívat podpory na vytvoření pracovních míst mimo oblasti způsobilé pro regionální podpory. Pokud je dotčené opatření použitelné na všechny podniky a na celém vnitrostátním území, není tato podmínka splněna, jak je uvedeno v bodech 32 a 33 odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Navíc jediný případ použití dotčeného opatření se týká velkých podniků v nepodporovaném regionu, a v důsledku toho, i když je přezkoumávána jako taková, není podpora slučitelná.

⁹⁴ Mimoto se Soud domnívá, že jak správně konstatuje Komise, aby byl režim podpor hodnocen jako slučitelný se společným trhem s ohledem na nařízení č. 2204/2002, nestačí, že podmínky, které stanoví, jsou splněny v některých možných případech použitelnosti. Je nutné, aby podpory poskytnuté na základě tohoto režimu splňovaly tyto podmínky ve všech případech. Tato zásada je výslovně zakotvena v čl. 3 odst. 1 písm. a) nařízení č. 2204/2002. V projednávaném případě dotčené opatření nevylučuje, aby byly podpory poskytnuty velkému podniku v nepodporovaném regionu. V důsledku toho Komise správně rozhodla, že dotčené opatření neodpovídá podmínkám stanoveným nařízením č. 2204/2002.

⁹⁵ Navíc Soud poukazuje na to, že se napadené rozhodnutí týká celého dotčeného opatření a výslovně v bodě 38 odůvodnění stanoví, že jím není dotčena možnost, že podpory poskytnuté v rámci režimu, který vytváří, mohou být s ohledem na své zvláštní charakteristiky v budoucnosti považovány na základě rozhodnutí Komise za zcela či částečně slučitelné.

⁹⁶ S ohledem na předcházející musí být tedy druhá část tohoto žalobního důvodu zamítnuta.

K porušení pokynů Společenství o státní podpoře na záchranu a restrukturalizaci podniků v nesnázích

— Argumenty účastníků řízení

⁹⁷ Italská republika uplatňuje, že podle bodu 101 pokynů Společenství o státní podpoře na záchranu a restrukturalizaci podniků v nesnázích musí Komise přezkoumat slučitelnost se společným trhem každé podpory na záchranu a restrukturalizaci, která byla poskytnuta bez jejího předběžného schválení, a tedy v rozporu s čl. 88 odst. 3 ES. Italská republika v tomto ohledu odmítá argument vznesený Komisí spočívající v uplatňování neexistence prvků nutných k individuálnímu přezkoumání případu použití dotčeného opatření a uvádí, že Komise měla formálně požádat italské orgány o informace, které potřebovala, místo toho, aby se omezila na zmínění možnosti jednotlivého oznámení.

⁹⁸ Komise uplatňuje, že z bodu 64 pokynů Společenství o státní podpoře na záchranu a restrukturalizaci podniků v nesnázích vyplývá, že režimy podpory na záchranu a restrukturalizaci podniků v nesnázích mohou být schváleny pouze tehdy, jestliže dotyčné podniky odpovídají definici malých a středních podniků podle práva Společenství. Na rozdíl od toho, co tvrdí Italská republika, bod 101 uvedených pokynů neukládá Komisi, aby přezkoumala slučitelnost se společným trhem každé podpory na záchranu a restrukturalizaci podniků v nesnázích, která byla poskytnuta bez předběžného schválení Komise. Jedná se pouze o ustanovení upravující časovou působnost jednotlivých pravidel, která v této oblasti po sobě následovala, jež jistě nezaazuje Komisi, aby individuálně přezkoumávala všechny případy použití neoznamovaných režimů.

— Závěry Soudu

- ⁹⁹ Soud poukazuje na to, že podle pokynů Společenství o státní podpoře na záchranu a restrukturalizaci podniků v nesnázích mohou být Komisí povoleny dva druhy opatření podpor na záchranu a restrukturalizaci za podmínky, že budou splněny podmínky, které jsou zde definovány: podpory na záchranu a restrukturalizaci jednotlivě oznámené Komisi pro všechny podniky bez ohledu na jejich velikost (body 22 až 63 uvedených pokynů) na straně jedné a režimy podpor na záchranu a restrukturalizaci pouze pro malé a střední podniky na straně druhé (body 64 až 69 uvedených pokynů).
- ¹⁰⁰ V projednávaném případě se podle nařízení s mocí zákona č. 23/2003 dotčené opatření použije na všechny podniky, bez ohledu na jejich velikost. Mimoto jeho jediný případ použití spočíval v nabytí velkého podniku, a sice Ocean, jiným velkým podnikem, a sice Brandt.
- ¹⁰¹ Jak již bylo výše uvedeno k nařízení č. 2204/2002 v bodě 94, k tomu, aby mohl být režim podpor hodnocen jako slučitelný se společným trhem nestačí, že požadované podmínky jsou splněny v některých možných případech použitelnosti. Je nutné, aby podpory poskytnuté na základě tohoto režimu splňovaly tyto podmínky ve všech případech. V důsledku toho v projednávaném případě čistě teoretická možnost v kontextu dotčeného opatření, že případný převodce by mohl být malý nebo střední podnik, není dostačující k tvrzení, že takto oznámená podpora je slučitelná se společným trhem s ohledem na pokyny Společenství o státní podpoře na záchranu a restrukturalizaci podniků v nesnázích.

102 Vzhledem k tomu, že dotčené opatření nespĺňuje podmínky působnosti stanovené pokyny Společenství o státní podpoře na záchranu a restrukturalizaci podniků v nesnázích, není namístě přezkoumávat, zda byly dodrženy procesní podmínky.

103 V důsledku toho musí být třetí část tohoto žalobního důvodu zamítnuta.

104 S ohledem na předcházející Soud rozhoduje, že dotčené opatření nemůže být považováno za slučitelné se společným trhem za použití žádného z uvedených předpisů Společenství. Tento žalobní důvod musí být tedy celý zamítnut.

K porušení článku 253 ES

105 Co se týče nedostatku odůvodnění napadeného rozhodnutí vzneseného žalobci pokud jde o kvalifikaci dotčeného rozhodnutí jako státní podpory, Soud se domnívá, že odůvodnění provedené v bodě 5 napadeného rozhodnutí je jasné a dostatečné pro odůvodnění postoje Komise, jelikož tam uvedený sled úvah odpovídá tomu, z něž vycházel Soud ve výše uvedených bodech 63 až 70.

Argumenty účastníků řízení

— K nedostatku odůvodnění napadeného rozhodnutí týkajícímu se použití podmínky selektivity

106 Italská republika uplatňuje nedostatek odůvodnění posouzení Komise uvedeného v bodě 18 odůvodnění, podle kterého dotčené opatření nemá obecný charakter, ale přináší ekonomickou výhodu konkrétním podnikům tím, že jim snižuje náklady a posiluje jejich finanční pozici v porovnání s konkurencí, která z těchto opatření těžit nemůže, což je mimoto potvrzeno skutečností, že opatření bylo uplatněno pouze v jednom případě. Domnívá se, že toto posouzení vyplývá z nesprávného použití podmínky selektivity stanovené Smlouvou, která požaduje, aby opatření zvýhodňovalo určité podniky nebo určitá odvětví výroby. Tato podmínka není totiž splněna pokud, jako v projednávaném případě, dotčené opatření nemá ani za cíl, ani za výsledek zvýhodnit určité podniky nebo určitá daná odvětví výroby, jelikož se použije na řádně definované osoby podle objektivních kritérií, aniž by bylo možné pozměnit volně jeho dosah. Co se týče omezeného trvání a jediného případu použití dotčeného opatření, které podle Komise vytvářejí jeho selektivní charakter, Italská republika zdůrazňuje, že ve skutečnosti je důležitý obecný a abstraktní charakter předpisu, který ho zakládá, který v rámci předběžné kontroly, jako měla být kontrola provedená Komisí, neumožňoval posledně uvedené vyloučit použití dotčeného opatření pro další příjemce splňující požadované podmínky.

107 Komise uplatňuje, že přestože opatření definuje svoji působnost na základě objektivních kritérií, může navzdory tomu vykazovat selektivní charakter (rozsudky ze dne 6. března 2002, Diputación Foral de Álava a další v. Komise, T-127/99, T-129/99 a výše uvedený T-148/99, bod 163, a T-92/00 a výše uvedený T-103/00, bod 58). Velká

přesnost jeho kritérií použitelnosti, stejně jako velmi krátká doba jeho provádění, z nichž vyplynulo použití omezené na jediný případ, dokazují, že obecný a abstraktní charakter dotčeného opatření, uplatňovaný Italskou republikou, je pouze zdánlivý. Navíc vzhledem k tomu, že se napadené rozhodnutí týká celého dotčeného opatření, je dostačující, aby se ukázalo jako selektivní pouze pro jednu ze dvou kategorií beneficiantů. Mimoto odpovídajíc na vyjádření Italské republiky pokud jde o relevanci uvedené judikatury, Komise připomíná, že není nutné, aby byla výhoda přiznána diskrečním způsobem, aby mohla být považována za selektivní. Její selektivní charakter může velmi dobře vyplývat z použití kritérií stanovených pro její automatické použití (výše uvedený rozsudek *Belgie v. Komise*, body 27 až 31). Komise nakonec uplatňuje, že selektivní charakter dotčeného opatření je potvrzen skutečností, že bylo použito pouze jedenkrát.

— K nedostatku odůvodnění napadeného rozhodnutí týkajícímu se identifikace příjemce podpory poskytnuté na základě dotčeného opatření

¹⁰⁸ Italská republika tvrdí, že napadené rozhodnutí je rovněž postiženo nedostatkem odůvodnění v rozsahu, v němž mezi beneficienty dotčeného opatření identifikuje podniky v nesnázích podléhající řízení o mimořádné správě, které zaměstnávají alespoň 1 000 osob a jsou předmětem převodu, z jediného zjištění, že skutečný beneficiant dotčeného opatření totiž závisí na řadě faktorů, které nebyly italskými orgány blíže určeny, a to aniž by určily, které jsou pro takovou identifikaci relevantní, a z jakého důvodu.

¹⁰⁹ Komise upozorňuje, že dotčené opatření může velmi dobře představovat podporu, i když jejím jediným příjemcem je pouze převodce nebo pouze nabyvatel. Komise v tomto ohledu připomíná judikaturu Soudního dvora, podle které beneficianti opatření neodpovídají nutně osobám, kterým stát poskytne přímo pozitivní plnění nebo úlevy (rozsudek Soudního dvora ze dne 19. září 2000, *Německo v. Komise*, C-156/98,

Recueil, s. I-6857, body 22 až 28). V projednávaném případě by bylo například velmi dobře možné, že podnik, který je předmětem řízení o mimořádné správě a který je předmětem převodu jednoho z jeho oborů činnosti, by pokračoval ve vykonávání jiných činností. V takovém případě by opatření snížilo náklady, které by tento podnik musel běžně nést, totiž platy a náhrady spojené s propouštěním a další různé příspěvky, zejména ty zaplacené pro řízení ZFZI. Další výhody by konečně vyllynuly ze skutečnosti, že opatření přijaté státem by umožnilo převod podniku, ke kterému by jinak nedošlo nebo by k němu došlo za jiných podmínek, například za vyšší cenu.

— K nedostatku odůvodnění napadeného rozhodnutí týkajícího se negativních účinků dotčeného opatření na obchod ve Společenství a na hospodářskou soutěž

- 110 Italská republika se domnívá, že napadené rozhodnutí není odůvodněno ani co se týče posouzení třetí a čtvrté podmínky použití čl. 87 odst. 1 ES týkajících se dotčení obchodu mezi členskými státy a negativních vlivů na hospodářskou soutěž, jelikož Komise se spokojila s tím, že k němu přikročila v bodě 20 odůvodnění pouze prostřednictvím nevyvratitelného tvrzení o těchto bodech.
- 111 Brandt vyjadřuje stejnou kritiku a tvrdí, že v bodě 20 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise odkazuje velmi obecným způsobem na posílení finančního postavení některých podniků na úkor jejich konkurence. Komise tedy nezhodnotila a neprokázala dopad dotčeného opatření na obchod mezi členskými státy, jakož i újmu, kterou toto opatření způsobuje hospodářské soutěži. Komise tak nesplnila povinnost připomenutou v rozsudku Soudního dvora ze dne 13. března 1985, Nizozemsko a Leeuwarder Papierwarenfabriek v. Komise (296/82 a 318/82, Recueil, s. 809, body 22 až

24), podložit důvody svých rozhodnutí přijatých v oblasti státních podpor alespoň určitým minimem užitečných údajů umožňujících přinejmenším určit relevantní trh, postavení zúčastněných podniků na tomto trhu, obchodní toky dotčených výrobků mezi členskými státy a vývozy podniku, který je údajným příjemcem podpory.

- ¹¹² Komise uplatňuje, že pokud byly podpory poskytnuty protiprávně, není povinna prokázat skutečný účinek, který tyto podpory měly na hospodářskou soutěž a na obchod mezi členskými státy [rozsudek Soudního dvora ze dne 14. dubna 1990, Francie v. Komise, C-301/87, Recueil, s. I-307, bod 33; rozsudky Soudu ze dne 29. září 2000, CETM v. Komise, T-55/99, Recueil, s. II-3207, bod 103, a výše uvedený P & O European Ferries (Vizcaya) et Diputación Foral de Vizcaya v. Komise, bod 142].

— K nevhodnému odůvodnění napadeného rozhodnutí týkajícímu se posouzení slučitelnosti dotčeného opatření se společným trhem s ohledem na nařízení č. 2204/2002 a pokyny Společenství o státní podpoře na záchranu a restrukturalizaci podniků v nesnázích

- ¹¹³ Italská republika souběžně s argumenty, které již byly rozvinuty výše v bodech 91 a 97, uplatňuje, že Komise odůvodnila nevhodným způsobem napadené rozhodnutí, když vyloučila možnost, že by dotčené opatření mohlo být považováno za slučitelné se společným trhem s ohledem na nařízení č. 2204/2002 a pokyny Společenství o státní podpoře na záchranu a restrukturalizaci podniků v nesnázích.
- ¹¹⁴ Komise svoji odpověď omezuje na převzetí argumentů rozvinutých již výše v bodech 92 a 98 týkajících se nepoužitelnosti nařízení č. 2204/2002 a pokynů Společenství o státní podpoře na záchranu a restrukturalizaci podniků v nesnázích v projednávaném případě.

— K nedostatku odůvodnění napadeného rozhodnutí týkajícímu se navrácení podpory

- 115 Brandt tvrdí, že napadené rozhodnutí je postižené velmi nedostatečným odůvodněním v rozsahu, v němž Komise neuvedla důvody, pro které je Italská republika povinná přijmout veškerá opatření k navrácení podpory poskytnuté Brandt. Podle ní v právním a skutkovém kontextu, ve kterém se bezvadnost takového jednání zdála přinejmenším pochybná, měla Komise napadené rozhodnutí v tomto bodě ozřejmit, aby Soudu a zúčastněným stranám umožnila vyjádřit jejich vlastní názor.
- 116 Komise tvrdí, že co se týče Brandt, neodůvodnila zvláště příkaz Italské republiky, aby byla navrácena podpora poskytnutá Brandt na základě dotčeného opatření, jelikož navrácení představuje běžný a obecný následek prohlášení protiprávní podpory za neslučitelnou se společným trhem, a protože Komise tak nebyla povinná přezkoumávat jednotlivý případ Brandt.

Závěry Soudu

- 117 Podle ustálené judikatury představuje povinnost odůvodnění podstatnou formální náležitost, která musí být odlišena od otázky opodstatněnosti odůvodnění, která spadá do legality po meritorní stránce sporného aktu (rozsudek Soudního dvora ze dne 22. března 2001, Francie v. Komise, C-17/99, Recueil, s. I-2481, bod 35, a rozsudek Soudu ze dne 18. ledna 2005, Confédération nationale du Crédit mutuel v. Komise, T-93/02, Sb. rozh. s. II-143, bod 67).

118 Odůvodnění vyžadované článkem 253 ES musí být přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musejí z něho jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak aby dotčené osoby mohly rozpoznat důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušný soud mohl vykonávat svůj přezkum. Tento požadavek musí být posuzován v závislosti na okolnostech případu, zejména v závislosti na obsahu aktu, povaze dovolávaných důvodů a zájmu, který mohou mít osoby, kterým je akt určen, nebo jiné osoby, kterých se akt bezprostředně a osobně dotýká, na získání těchto vysvětlení. Není požadováno, aby odůvodnění upřesňovalo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 253 ES, musí být posuzována s ohledem nejen na jeho text, ale také s ohledem na jeho celkovou souvislost, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčnou oblast (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 2. dubna 1998, *Komise v. Sytraval et Brink's France*, C-367/95 P, Recueil, s. I-1719, bod 63 a citovaná judikatura).

119 Z těchto zásad zejména vyplývá, že Komise je povinna prokázat, že opatření představuje státní podporu a že je neslučitelné se společným trhem. Není naopak povinna odpovídat bod po bodu na irelevantní argumenty, které uplatňují dotčené vnitrostátní orgány nebo třetí osoby jakožto vedlejší účastníci (rozsudek Soudu ze dne 12. prosince 2006, *Asociación de Estaciones de Servicio de Madrid a Federación Catalana de Estaciones de Servicio v. Komise*, T-95/03, Sb. rozh. s. II-4739, bod 108).

— K nedostatku odůvodnění napadeného rozhodnutí týkajícímu se použití podmínky selektivity

120 Co se týče tohoto prvního uváděného nedostatku odůvodnění napadeného rozhodnutí, Soud se domnívá, že informace připomenuté výše v bodě 66, které jsou obsaženy v tomto rozhodnutí, jsou ve svém souhrnu dostatečné a jasné, aby stanovily selektivitu dotčeného opatření.

121 V důsledku toho musí být první část tohoto žalobního důvodu zamítnuta.

— K nedostatku odůvodnění napadeného rozhodnutí týkajícímu se identifikace příjemce podpory poskytnuté na základě dotčeného opatření

122 Soud poukazuje nejprve na to, že napadené rozhodnutí uvádí v bodě 18 odůvodnění dvě kategorie případných beneficentů dotčeného opatření, totiž:

— nabyvatele podniků v nesnázích, které jsou předmětem řízení o mimořádné správě a zaměstnávají alespoň 1 000 osob, které uzavřely kolektivní smlouvu s ministerstvem práce a sociálních věcí o schválení převedení pracovníků nejpozději 30. dubna 2003, nebo

— podniky v nesnázích, které jsou předmětem řízení o mimořádné správě, které zaměstnávají alespoň 1 000 osob a jsou předmětem převodu.

123 Soud se dále domnívá, že na rozdíl od toho, co tvrdí Italská republika, nebyla Komise povinna identifikovat ve svém rozhodnutí konkrétního příjemce podpory poskytnuté na základě dotčeného opatření a že se mohla omezit, jak učinila v bodě 18 odůvodnění napadeného rozhodnutí, na určení dvou zvláštních kategorií příjemců. Mimoto Soud připomíná, že v rámci jediného případu použití dotčeného opatření

měla poskytnutá podpora za cíl usnadnit převod podniku v nesnázích. Tím usnadnila dobrovolnou hospodářskou transakci mezi dvěma stranami. Soud v tomto ohledu připomíná judikaturu Soudního dvora, podle které beneficianti opatření neodpovídají nutně osobám, kterým stát poskytne přímo pozitivní plnění nebo úlevy (výše uvedený rozsudek Německo v. Komise, bod 28).

¹²⁴ Vzhledem k tomu, že Komise přezkoumala dotčené opatření opírajíc se pouze o informace předložené italskými orgány, které neobsahovaly specifické dokumenty týkající se jeho jediného případu použití, považuje Soud souhrn údajů uvedených v bodě 18 odůvodnění napadeného rozhodnutí, včetně příkladného výčtu faktorů, na nichž může záviset určení skutečného příjemce, za dostačující.

¹²⁵ V důsledku toho musí být druhá část tohoto žalobního důvodu zamítnuta.

— K nedostatku odůvodnění napadeného rozhodnutí týkajícímu se negativních účinků dotčeného opatření na obchod ve Společenství a na hospodářskou soutěž

¹²⁶ Soud připomíná, že podle ustálené judikatury, pokud v určitých případech může vyplynout ze samotných okolností, za kterých byla podpora poskytnuta, že má takovou povahu, že ovlivňuje obchod mezi členskými státy a narušuje nebo může narušit hospodářskou soutěž, přísluší nicméně Komisi, aby tyto okolnosti uvedla v odůvodnění svého rozhodnutí (viz výše uvedené rozsudky Itálie a Sardegna Lines v. Komise, bod 66 a citovaná judikatura, a Regione autonoma della Sardegna v. Komise, body 73 a 74).

127 Komise nicméně není povinna prokázat skutečný účinek, který protiprávní podpory měly na hospodářskou soutěž a na obchod mezi členskými státy. Povinnost Komise dodat takový důkaz by totiž zvýhodnila členské státy, které poskytují podpory v rozporu s oznamovací povinností podle čl. 88 odst. 3 ES na úkor těch, které podpory oznamují ve stadiu záměru (viz rozsudky Soudu ze dne 30. dubna 1998, *Vlaamse Gewest v. Komise*, T-214/95, Recueil, s. II-717, bod 67, a ze dne 30. ledna 2002, *Keller a Keller Meccanica v. Komise*, T-35/99, Recueil, s. II-261, bod 85 a citovaná judikatura). Tato judikatura je ostatně posílena zněním čl. 87 odst. 1 ES, podle kterého jsou se společným trhem neslučitelné nejenom podpory, které „narušují“ hospodářskou soutěž, ale rovněž ty, které ji „mohou“ narušit (výše uvedený rozsudek *Keller a Keller Meccanica*, bod 85).

128 V projednávaném případě Soud poukazuje na to, že Komise v bodě 20 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí následující zjištění:

„Třetí a čtvrtá podmínka pro uplatnění čl. 87 odst. 1 [ES] spočívají v tom, že opatření musí narušit či hrozit narušením hospodářské soutěže a ovlivnit obchod mezi členskými státy. Zkoumaný režim hrozí narušením hospodářské soutěže, neboť posiluje finanční postavení některých podniků na úkor jejich konkurence. Nebezpečí narušení hospodářské soutěže a ovlivnění obchodu je zvláště velké v případech, kdy příjemci podpory konkurují výrobkům z jiných členských států, a to i když podniky-příjemci své výrobky nevyvážejí. Přestože totiž nevyvážejí vlastní výrobky, představuje poskytovaná podpora ekonomickou výhodu na domácím trhu, neboť podniky z jiných členských států mají menší možnost uspět na tomto trhu se svými výrobky.“

129 Soud mimoto připomíná, že jak bylo stanoveno výše v bodech 86 až 90, Komise se správně v bodě 22 odůvodnění napadeného rozhodnutí domnívala, že italské orgány

nesplnily povinnost, která pro ně vyplývá z čl. 88 odst. 3 ES tím, že dotčené opatření provedly před tím, než je Komise schválila.

¹³⁰ V důsledku toho se podle výše uvedené judikatury Soud domnívá, že odůvodnění obsažené v bodě 20 odůvodnění napadeného rozhodnutí je přiměřené a dostatečné.

¹³¹ S ohledem na předcházející musí být třetí část tohoto žalobního důvodu zamítnuta.

— K nevhodnému odůvodnění napadeného rozhodnutí týkajícímu se posouzení slučitelnosti dotčeného opatření se společným trhem s ohledem na nařízení č. 2204/2002 a pokyny Společenství o státní podpoře na záchranu a restrukturalizaci podniků v nesnázích

¹³² Co se týče tohoto dalšího uváděného nedostatku odůvodnění napadeného rozhodnutí, Soud se domnívá, že odůvodnění uvedené v bodech 5.4 a 5.5 napadeného rozhodnutí je jasné a dostatečné, aby odůvodnilo postoj Komise, jelikož sled úvah, který je tam obsažen, odpovídá úvahám přijatým Soudem v bodech 93 až 96 a 99 až 103 výše.

— K nedostatku odůvodnění napadeného rozhodnutí týkajícímu se navrácení podpory

¹³³ Zrušení protiprávní podpory prostřednictvím jejího navrácení, jakož i příslušných úroků, je logickým důsledkem konstatování její neslučitelnosti se společným trhem (rozsudky Soudního dvora ze dne 21. března 1990, *Belgie v. Komise*, C-142/87, Recueil, s. I-959, bod 66; ze dne 14. ledna 1997, *Španělsko v. Komise*, C-169/95, Recueil, s. I-135, bod 47, a ze dne 29. června 2004, *Komise v. Rada*, C-110/02, Sb. rozh. s. I-6333, bod 41).

¹³⁴ V projednávaném případě Komise v článku 1 napadeného rozhodnutí shledala, že dotčené opatření je neslučitelné se společným trhem, což bylo Soudem potvrzeno výše v bodě 104.

¹³⁵ V důsledku toho v souladu s uvedenou judikaturou a vzhledem k tomu, jak je rozhodnuto dále v bodech 140 a 145, že Komise nebyla povinna přezkoumat jednotlivý případ podniku Brandt, se Soud domnívá, že Komise i v tomto bodě v napadeném rozhodnutí splnila povinnost odůvodnění.

¹³⁶ S ohledem na předcházející musí být čtvrtá část tohoto žalobního důvodu zamítnuta.

¹³⁷ Tento žalobní důvod musí být tedy celý zamítnut.

K navrácení podpory

K porušení nařízení č. 659/1999

— Argumenty účastníků řízení

- 138 Brandt uplatňuje, že Komise odvodila příkaz, který adresovala Italské republice, aby přijala všechna opatření nezbytná k navrácení podpory, kterou Brandt získal individuálně na základě dotčeného opatření, z pouhého přezkumu tohoto opatření, které přesto kvalifikovala jako obecný režim. Nicméně neuskutečnila přiměřený přezkum případu konkrétního použití, který představuje údajnou podporu. Brandt se tak domnívá, že tím, že Komise přikázala Italské republice, aby Brandt navrátil tuto podporu, která se mohla velmi dobře ukázat jako slučitelná se společným trhem na základě běžného přezkumu vykonaného podle nařízení č. 659/1999, porušila zejména toto nařízení (rozsudek Soudního dvora ze dne 29. října 1980, Boussac, 22/80, Recueil, s. 3427, a stanovisko generálního advokáta S. Albera předcházející výše uvedenému rozsudku ze dne 22. března 2001, Francie v. Komise, Recueil, s. I-2484, bod 40). Jestli měla Komise záměr nařídit jakékoli navrácení údajné podpory Brandt, měla dodržet postup stanovený článkem 11 nařízení č. 659/1999.
- 139 Komise uplatňuje, že napadené rozhodnutí neobsahuje žádný příkaz k prozatímnímu navrácení podpory ve smyslu čl. 11 nařízení č. 659/1999. Navrácení bylo nařízeno pouze na základě napadeného rozhodnutí podle článku 14 uvedeného nařízení, takže věcné a formální podmínky článku 11 tohoto nařízení nemusely být zohledněny. Tento způsob jednání je zcela oprávněný, jak vyplývá z četných rozsudků, které potvrdily negativní rozhodnutí týkající se režimů podpor, ve kterých Komise stanovila právě navrácení podpor poskytnutých podle takových režimů (výše uvedené rozsudky Soudního dvora ze dne 17. června 1999, Belgie v. Komise, bod 64 a následující; Německo v. Komise, body 112 a následující; rozsudky ze dne 7. března 2002, Itálie

v. Komise, C-310/99, Recueil, s. I-2289, body 98 a následující; ze dne 19. září 2002, Španělsko v. Komise, C-114/00, Recueil, s. I-7657, body 107 a následující; ze dne 29. dubna 2004, Itálie v. Komise, C-298/00 P, Recueil, s. I-4087, body 86 a následující, který potvrzuje rozsudek Soudu ze dne 15. června 2000, Altetta a další v. Komise, T-298/97, T-312/97, T-313/97, T-315/97, T-600/97 až T-607/97, T-1/98, T-3/98 až T-6/98 a T-23/98, Recueil, s. II-2319, a ze dne 29. dubna 2004, Řecko v. Komise, C-278/00, Recueil, s. I-3997, body 103 až 108).

— Závěry Soudu

¹⁴⁰ Co se týče tvrzení Brandt, podle kterého byla Komise povinna přezkoumat jeho případ individuálně, Soud nejprve připomíná, že italské orgány oznámily dopisem ze dne 12. února 2003 dotčené opatření. V odpovědi na žádost o doplňkové informace týkající se dotčeného opatření, kterou jim Komise adresovala a během celého správního řízení trvala Italská republika na tom, že dotčené opatření je obecným režimem zahrnujícím jediný případ použití spočívající v tom, že Brandt nabyt Ocean. Italská republika nicméně Komisi nesdělila žádné informace týkající se individuálního případu Brandt, jako například plán restrukturalizace.

¹⁴¹ Soud poté uvádí, že jak bylo připomenuto výše v bodě 13, rozhodnutí Komise zahájit formální vyšetřovací řízení uvedené v čl. 88 odst. 2 ES bylo zveřejněno v *Úředním věstníku Evropské unie* dne 18. prosince 2003. Nicméně navzdory tomuto zveřejnění nepovažoval Brandt za nutné během formálního vyšetřovacího řízení předložit své připomínky. Podle ustálené judikatury je přesto zveřejnění oznámení v *Úředním věstníku* přiměřeným prostředkem k tomu, aby se zúčastněné strany dozvěděly o zahájení takového řízení [rozsudek Soudního dvora ze dne 14. listopadu 1984, Intermills

v. Komise, 323/82, Recueil, s. 3809, bod 17; rozsudky Soudu ze dne 11. května 2005, Saxonía Edelmetalle v. Komise, T-111/01 a T-133/01, Sb. rozh. s. II-1579, bod 48, a ze dne 31. května 2006, Kuwait Petroleum (Nizozemsko) v. Komise, T-354/99, Sb. rozh. s. II-1475, bod 81]. Navzdory tomuto zveřejnění nepředložil během formálního vyšetřovacího řízení Brandt vyjádření a nepředložil Komisi žádné dodatečné připomínky.

¹⁴² V důsledku toho se Soud domnívá, že Komise měla k dispozici oznámení dotčeného opatření, a měla tedy dostatečné informace, aby ho analyzovala. Jestliže Soud připouští, že mohla existovat pochybnost o skutečnosti, zda dotčené opatření může představovat individuální podporu, je nicméně třeba mít za to, že Komise neměla žádnou konkrétní informaci, která by jí umožnila to vyvodit z toho, že Italská republika připustila skutečnost, že dotčené opatření bylo použito pouze v jediném případě. Soud v tomto ohledu připomíná, že v případě režimu podpor se Komise může za účelem ověření, zda tento režim obsahuje prvky podpory, omezit na zkoumání všeobecných charakteristik dotčeného režimu, aniž je povinna přezkoumat každý konkrétní případ použití (výše uvedené rozsudky Soudního dvora Itálie a Sardegna Lines v. Komise, bod 51, a Řecko v. Komise, bod 24, a rozsudek Soudního dvora ze dne 15. prosince 2005, Unicredito Italiano, C-148/04, Sb. rozh. s. I-11137, bod 67).

¹⁴³ Soud mimoto uvádí, že napadené rozhodnutí v bodě 38 odůvodnění jasně uvádí, že se týká dotčeného opatření a případů jeho použití, ale není jím dotčena možnost, že jednotlivé podpory poskytnuté v rámci tohoto režimu mohou být s ohledem na své zvláštní charakteristiky v budoucnosti považovány na základě rozhodnutí Komise za zcela či částečně slučitelné se společným trhem.

¹⁴⁴ V důsledku toho se Soud domnívá, že Komise správně přezkoumala dotčené opatření, jak jí bylo oznámeno Italskou republikou, a tudíž Komise nezpůsobila Brandt žádnou procesní újmu.

145 S ohledem na předcházející musí být tedy první část tohoto žalobního důvodu zamítnuta.

K porušení zásady ochrany legitimního očekávání

— Argumenty účastníků řízení

146 Co se týče příkazu k navrácení, Brandt uplatňuje v podstatě zásadu ochrany legitimního očekávání a tvrdí, že povinnost odůvodnění nebyla dodržena.

147 Komise uplatňuje, že již před přijetím nařízení č. 659/1999 a nezávisle na existenci výslovného ustanovení k tomuto bodu Soudní dvůr připustil, že zrušení protiprávní podpory prostřednictvím navrácení poskytnuté podpory, jakož i příslušných úroků, je logickým důsledkem konstatování její neslučitelnosti se společným trhem (výše uvedený rozsudek Soudního dvora ze dne 21. března 1990, *Belgie v. Komise*, bod 66; rozsudek Soudního dvora ze dne 14. září 1994, *Španělsko v. Komise*, C-278/92 až C-280/92, Recueil, s. I-4103, bod 75; výše uvedené rozsudky Soudního dvora ze dne 14. ledna 1997, *Španělsko v. Komise*, bod 47; ze dne 7. března 2002, *Itálie v. Komise*, bod 98, a *Komise v. Rada*, bod 41).

148 Článek 14 nařízení č. 659/1999 ukládá nyní výslovně Komisi, aby stanovila, aby příjemce podporu navrátil, pokud to není v rozporu s obecnou zásadou práva Společenství, např. zásadou ochrany legitimního očekávání.

- 149 Komise nicméně tvrdí, že podle ustálené judikatury mohou podniky, které jsou příjemci podpory, v zásadě mít legitimní očekávání, že byla zachována pravidla při poskytování podpory pouze v případě, že byla tato podpora poskytnuta při dodržení postupu upraveného článkem 88 ES. S řádnou péčí postupující hospodářský subjekt totiž musí být běžně schopen ujistit se o tom, že byl tento postup dodržen, i když protiprávní charakter rozhodnutí o poskytnutí podpory je natolik přičitatelný dotčenému státu, že se jeho zrušení jeví být v rozporu se zásadou dobré víry (rozsudky Soudního dvora ze dne 20. září 1990, Komise v. Německo, C-5/89, Recueil, s. I-3437, bod 14, a ze dne 20. března 1997, Alcan Deutschland, C-24/95, Recueil, s. I-1591, bod 25).
- 150 Komise sice mimoto uznává možnost příjemců podpory uplatnit mimořádné okolnosti, na nichž mohli založit legitimní očekávání, pokud jde o řádné zachování pravidel při poskytnutí podpory, a tedy nesouhlasit s jejím navrácením, avšak zdůrazňuje, že v takovém případě podle judikatury přísluší vnitrostátnímu soudu, kterému je případně věc předložena, aby posoudil dotčené okolnosti, v případě potřeby po položení předběžných otázek týkajících se výkladu Soudnímu dvoru (výše uvedené rozsudky Komise v. Německo, bod 16, a ze dne 7. března 2002, Itálie v. Komise, bod 103).
- 151 Komise uvádí, že v projednávaném případě bylo dotčené opatření založeno okamžitě použitelným nařízením s mocí zákona. Je tedy zřejmé, že Italská republika, přestože toto opatření oznámila a při této příležitosti připustila, že se jedná o režim podpor, nedodržela povinnost stanovenou čl. 88 odst. 3 ES a že provedla dotčené opatření protiprávním způsobem, jelikož Komise se ještě nevyslovila o jeho slučitelnosti se společným trhem. Navíc Komise tvrdí, že sám oznamovací dopis ze dne 7. února 2003 ji vyzýval, aby posoudila slučitelnost dotčeného opatření se společným trhem s ohledem na pokyny Společenství o státní podpoře na záchranu a restrukturalizaci podniků v nesnázích.

152 Bylo tedy od počátku jasné, že prováděcí opatření dotčeného opatření mohla představovat státní podpory, a že tak byl porušen čl. 88 odst. 3 ES. To podle Komise bez dalšího stačí k vyloučení jakéhokoli případu legitimního očekávání.

— Závěry Soudu

153 Jak vyplývá ze skutkového stavu a jak bylo rozhodnuto výše v bodech 70 a 104, dotčené opatření je neslučitelné se společným trhem, jelikož bylo přijato v rozporu s jak věcnými, tak formálními normami Společenství týkajícími se státních podpor.

154 Soud se domnívá, že se zdá v projednávaném případě nemožné, aby hospodářský subjekt postupující s řádnou péčí jako Brandt si mohl nepovšimnout protiprávního charakteru dotčeného opatření. Soud v tomto ohledu připomíná, že podle ustálené judikatury s ohledem na imperativní charakter kontroly státních podpor prováděné Komisí na základě článku 88 ES mohou podniky, které jsou příjemci podpory, v zásadě mít legitimní očekávání, že byla zachována pravidla při poskytování podpory pouze v případě, že tato podpora byla poskytnuta při dodržení příslušného postupu (výše uvedené rozsudky Soudního dvora Komise v. Německo, bod 14, a Alcan Deutschland, bod 25). S řádnou péčí postupující hospodářský subjekt musí být totiž běžně schopen ujistit se o tom, že byl tento postup dodržen, i když protiprávní charakter rozhodnutí o poskytnutí podpory je natolik přičitatelný dotyčnému státu, že se jeho zrušení jeví být v rozporu se zásadou dobré víry (výše uvedený rozsudek Alcan Deutschland, bod 41, a rozsudek Soudu ze dne 14. ledna 2004, Fleuren Compost v. Komise, T-109/01, Recueil, s. II-127, bod 135).

155 Soud nakonec připomíná, že rovněž podle ustálené judikatury, jestliže se jako Brandt příjemce podpory domnívá, že existují mimořádné okolnosti, na nichž mohl

založit legitimní očekávání, pokud jde o zachování pravidel při poskytnutí podpory, přísluší vnitrostátnímu soudu, kterému je případně věc předložena, aby to posoudil, v případě potřeby po položení předběžných otázek týkajících se výkladu Soudnímu dvoru (výše uvedené rozsudky Komise v. Německo, bod 16; ze dne 7. března 2002, Itálie v. Komise, bod 103, a Fleuren Compost v. Komise, bod 136).

156 V důsledku toho musí být druhá část tohoto žalobního důvodu rovněž zamítnuta.

157 S ohledem na předcházející musí být tedy tento žalobní důvod celý zamítnut.

K nákladům řízení

158 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastníku, která neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že ve věci T-239/04 Komise náhradu nákladů požadovala a Italská republika neměla ve věci úspěch, je namístě posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že ve věci T-323/04 Komise náhradu nákladů požadovala a Brandt neměl ve věci úspěch, je namístě posledně uvedenému uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

SOUD (první senát)

rozhodl takto:

- 1) **Žaloby se zamítají.**
- 2) **Italská republika ponese vlastní náklady řízení, jakož i náklady vynaložené v rámci věci T-239/04 Komisí.**
- 3) **Brandt Italia SpA ponese vlastní náklady řízení, jakož i náklady vynaložené v rámci věci T-323/04 Komisí.**

García-Valdecasas

Cooke

Labucka

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 12. září 2007.

Vedoucí soudní kanceláře

Předseda

E. Coulon

J. D. Cooke